

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

25 Nisan 2023

Sayı: 290

Fiyatı: 2 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**İşçi sınıfindan alıp patronlara
veren bu düzen seçimle değil,
işçi sınıfının mücadelesiyle
değişecek**

Altı ay sonra uyandıığında enflasyonun tek haneli rakamlara ineceğini söyleyen bakan Nebati, %50 oranındaki enflasyondan çok memnun kaldı. Artık patates soğan fiyatını, hele et fiyatını konuşmamak gerektiğini de ekledi. Enflasyon iktidarın gündeminde değil, hiç olmadı. Buna karşın emekçilerin en önemli gündemi enflasyon.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Fiyat artışı, resmi olarak kağıt üstünde yavaşlasa da gerçekte fark edilen bir yavaşlama yok. Daha fenası, peynirin, zeytinin, soğan veya patatesin, ev kirasının bir ay sonra artacağı kesin ama ne kadar artacağı belli değil. Bu ortamda, asgari ücret, emekli aylıkları artsa da açlık sınırının altında kaldığından, işçiler, emekliler, zor durumda.

Fiyat artışına neden olan etmenlere, depremin etkisi de eklendi. Maraş, Antep gibi sanayi şehirlerinde fabrikalar yıkıldı, hasarlı, çalışmıyor. 850 bini aşkın işçi işsiz, gelirsiz kaldı. Adıyaman, Hatay, Urfa gibi tarım üretimi yapılan şehirlerde ekim, sulama, çapalana, hasat gerektiği gibi yapılamıyor. Mevsimlik tarım işçiliğinin çoğunu yapan Adıyamanlılar, göçük altında kaldı, susuz, açıkta kaldı. Bir yılda %650 artan soğan fiyatı gibi gıda fiyatı da daha yükselecek.

İşçi sınıfı ve tüm yosul düşmüşler, gerçekten beslenme sorunuyla karşı karşıya. Ancak hükümetin önerdiği şey deprem bölgesine inşaat yapmak. Binlerce kilometre öteden petrol, doğalgaz getirenler, iki ayda boruları birbirine ekleyip depremzedelere su getiremedi; ev mi yapacak?

Elbette yapmayacak. Beşli çete ve diğer patronlar, Erdoğan'ın göstermelik hastane inşaatı temeli atmasında olduğu gibi, bazı yerlerde yeri eşeleyip, toplanan deprem yardımlarını aralarında paylaşacak. Depremzedelere su veremeyen, çadır dikemeyen selden koruyamayan iktidar, ihale dağıtmakta, ihale bedeli ödemekte çok mahir.

AKP ve hükümet yetkililerinin her açıklaması, her savunması, yeni bir yanlışlığı, eksikliği ortaya döküyor. İktidar, çaresiz kalmış görünüyor. Bu ortamda AKP kadroları ve AKP'yi destekleyen patronlar, her yolla iktidarda kalmak, kalamayacaksa en fazlasını çalıp çırpmak, el koymak, kasasına yığmak istiyor.

Seçime böyle bir artamda gidiliyor. Bir avuç iktidar çevresinin, kendi çıkarını sanki herkesin çıkarınaymış gibi dayattığı, kibirle, kendisi gibi düşünmeyen herkesi rahatça aşağılayıp suçladığını, mahkemelerin sindirmek için kullanıldığını, siyasi şiddetin tırmanışı görüyoruz. Erdoğan iktidarı "yozluk, yoksulluk, yasak"lara karşıydı, kendileri hepsini yaptığı gibi bir de "yozlaşma"yı getirdiler.

İşçi sınıfının, emeklinin, depremzedenin, deprem bekleyeninin, milyonların derdi ile, dünyası ile, iktidarın dünyası tamamen farklı. Muhafiflerin de öyle. Tüm siyasiler, bizi dinleyin, ötekileri değil, biz yapacağız, oy verin yeter diyor. Oysa önünüzdeki sorunların hiç biri, birilerinin şu veya bu kararı almasıyla çözülemez.

İşçi sınıfının, tüm emekçi kesimlerin kararlılığı, onayı, çabası olmadan, ne pahalılık biter, ne geçim derdi, ne işsizlik, ne de deprem derdi. İşte bu nedenle oy vermek için değil, yaşamımızı iyileştirmek için siyasete müdahale etmemiz gerek. (06.04.23)

Emekçinin Gündemi

Yeni bir banka krizi mi?

Mart başında Silikon Vadisi Bankası'nın hisse fiyatı tek bir günde %20 - %30 düşünce tüm gözler oraya çevrildi. Bu banka yüksek teknoloji üreten, genç yazılım ya da danışmanlık şirketlerine genellikle borç veriyordu. Yazılım, yapay zeka ve teknoloji sektöründe yıl başındaki gelişmeler, birçok çalışanın işinden olmasıyla sonuçlandığı gibi bu sektördeki bazı belirsizlikleri artırdı.

Şayet bir yazılım şirketlerin sağladığı hizmetleri karşılayabiliyorsa bu şirketlere gerçekten ihtiyaç var mı sorusu gündeme geldi. Silikon Vadisi Bankası, bu tür iş yapan şirketlere borç vermişti. Sektördeki olumsuz gelişmeler, bankanın borçlarını tahsil edemeyeceği endişesi ile önce hisse fiyatında kendisi gösterdi ve akabinde bankada parası olanlar, paralarını çekmeye başladı.

Günümüz bankacılık sisteminde hiçbir banka bir anda tasarruflarını çekmek isteyen herkese parasını ödeyemez. Ne kadar büyük olursa olsun. Çünkü finansal sistemde gerçek anlamda o kadar para yok. Paranın çok büyük bir kısmı sanaldır. Ancak "banka hücum" sistemin tamamını tehlikeye atar endişesi ile ABD Merkez Bankası devreye girdi ve bankayı kurtardı. Kurtarmış olsa da tasarruf sahiplerinin güveni bir kere bozulmuştu. Şu an hala parasını büyük bankalara taşımak için sıra bekleyenler var. Bu sürecin sonunda zaten büyük olan devlerin daha da

büyüdüklerine ve sektörde tekelleşmenin arttığına şahit olacağız.

Her finansal alt-üst oluşta olduğu gibi ABD'de başlayan bu süreç bir şekilde Avrupa'da da yankılandı. İsviçre'nin büyük bankalarından olan Credit Suisse, İsviçre'nin devi olarak bilinen UBS bankası tarafından satın alındı. Satın alma, 10 yıldır gündemdeydi ancak Credit Suisse bankasının, tüm sistemi tehdit eder durumda olması ve İsviçre Merkez Bankasının paranın büyük çoğunluğunu ödemesiyle UBS bankası, satın almaya razı oldu. UBS bankası, taş atmadan başka bir bankaya sahip oldu. Sonuçta yaklaşık 3 bin kişinin işini kaybedebileceği konuşuluyor.

Alman Deutsche Bank'ta şimdi sorunları olduğu konuşulan sıradaki bankalardan biri. Hisse fiyatları son bir haftada eridi. Deutsche Bank gibi devasa bir bankanın batmasına izin verilmeyecek. Her zaman olduğu gibi emekçilerin vergileriyle bu banka kurtarılacak ancak emekçilerin 5 kuruş borcu silinmeyecek.

Türkiye'de bankacılık sektörü

Türkiye bankacılık sektörüne 2001 krizinden sonra sıkı denetim ve düzenleme getirildi. Bu nedenle bitmeyen finans krizinin etkisinin sınırlı olduğu düşünülüyor. Ancak adı geçen bankalar, dünya derecelendirme kuruluşlarından her zaman en yüksek puanı aldı. Bu puanlama

sistemin arkasında elbette kapitalist çıkarlar var.

Türkiye'de bankaların çoğu, ya tamamen ya da kısmen yabancı sermayeye. Başka bir yerde yaşanacak kriz, artık birbirine girmiş olan bankacılık sistemi nedeniyle daha çabuk yansıyor.

Üstelik AKP iktidarı, seçim nedeniyle doların yükselmemesi, patronlara ucuz kredi sağlanması, seçim harcamaları ve başka nedenlerle bir düzeyde sermaye kontrolü uyguluyor. Milyonlarca insan bankalara borcunu ödeyemiyor, finans sistemine girmesi gereken paranın bir kısmı iktidar eliyle siliniyor, bankalara zorla devlet kâğıdı satılıyor. Bankacılık sistemindeki düzenlemelerin çoğu değiştirildi ya da uygulanmıyor. Aslında sistemde durumun ne olduğunu kimse bilmiyor.

Sürecin 2008 gibi bir bankacılık krizine dönüşüp dönüşmeyeceğine dair kesin bilgi yok. Ancak kapitalist üretim ilişkilerinin anarşik doğası gereği bu tehdit her zaman mevcut. Önemli olan bu krizlerin bedelini emekçilerin ödemesinin bir kader olmadığını kavramakta geçiyor. Beraber mücadele ederek bunu tersine çevirebiliriz. Bedelini krizlerin gerçek sahiplerine yani patronlara ödetebiliriz. (02.04.23)

İşçi düşmanı patronlar, kâra doymuyor

Sanayi ve Teknoloji Bakanlığının bu yıl için yatırım teşvik belgesi düzenlediği şirketlerin listesi yayımlandı. Listeye göre 1.183 şirkete 44 milyar 411 milyon lira tutarında yatırım teşviği verildi.

Patronlara yönelik teşvikler; vergi alınmaması anlamına gelen "KDV istisnası" ve "Gümrük vergisi istisnası"; "Sigorta primi işveren hissesi" muafiyeti; ek vergi indirimleri; yatırım yeri tahsis ve "faiz desteği" oldu. Bu durumda patronlar masraf yapmayacak ama tüm kârı cebine indirecek.

Patronlara teşvikleri, işçi sınıfı veriyor. Devlet kasası denen hazine, işçi sınıfından alınan vergiyle, işçi sınıfının ürettiği zenginlikle doluyor. Bu düzende işçiden alınan para, patronlara dağıtılıyor.

Ancak patronlar, kâra doyamıyor. Her zaman en fazla teşvik, muafiyet, indirim alanlar, kendi işçilerini de daha fazla

sömürme peşinde. Üstelik bu patronlar, işçi hakkı dahil hiç bir kural tanımayan, zarar veren patronlar. Örneğin "beşli çete" üyesi Cengiz Holding.

Cengiz-Kolin'e bağlı 100 işçinin çalıştığı Satera Elektrik'n 18 işçisi, DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikasının iş yerinde çoğunluğu sağlayarak yetki almasının ardından işten çıkarıldı. 8 Mart'tan beri iş yeri önünde direnen Satera işçileri Cengiz Holding önünde basın açıklaması düzenledi.

DİSK yöneticisi Arzu Çerkezoğlu "... Öyle bir mevzuat getirmişler ki bir iş yerinde örgütlenmek, yetki almak, toplu sözleşme yapabilmek deveyi hendekten atlatmaktan daha zor. ... işveren başta kadın arkadaşlarımız olmak üzere bütün öncülerini işten çıkartarak sendikal örgütlenmeyi kırmaya çalışıyor. Aynı işi yaptıkları erkek işçilerden daha düşük

düzeyde ve daha olumsuz koşullarda çalışan ve buna itiraz eden, eşitlik talep eden, sendikal haklarını talep eden kadınlar, baskıyla, işten çıkarmalarla karşı karşıya kalıyor" dedi.

Basına konuşan bir kadın işçi; 2 yıldır çalıştığı Satera'da işten çıkış kodunun içinde hırsızlık da olduğunu belirtip tepki gösterdi: "Biz böyle bir şey yapmadık. Çok sinirli ve sitemliyiz. Telefonlarımıza ve mesajlarımıza cevap vermiyorlar. Aradığımızda da 'Yaptığımız suç, sizi şikayet edeceğiz' diyorlar. İçerideki arkadaşlarımıza mobbing uygulayarak onları istifa ettirmeye çalışıyorlar. Birkaç arkadaşımız dayanamayarak işten ayrıldı" dedi.

Patronlar, sadece işçi sınıfının ürettiği zenginliği talan etmeye değil, aynı zamanda işçi sınıfının haklarını da talan etmeye doymuyor. (01.04.23)

Mata Otomatik işçileri ...

Ek zam ve ağır çalışma koşullarına karşı mücadele eden Mata Otomotiv işçileri, mücadelenin 28'inci gününde Ankara'ya gitti.

Ankara'ya girişte araçları durduruldu, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önüne gelen işçiler, Birleşik Metal-İş yöneticileri ile birlikte yetkililerle görüştü.

Atılan arkadaşların geri alınmasını ya da alınmayan arkadaşlarımızın da tazminatlarının verilmesini istiyoruz.

Birçok arkadaşımızın 10-15 yıllık emeği var içeride.

Buradan çıkacak karar ne olursa olsun motivasyonumuz tam, hakkımızı alana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz" dedi.

İşyerinde haziranda sözleşme yapıldı ancak temmuz ve ocakta asgari ücreti yenilenince, işçinin ücreti ile asgari ücret arasında çok küçük bir fark kaldı. İşçiler artış için mücadele edince patron, 500 işçiyi istifa ettirdi, 650 işçiyi işten çıkardı. Üstelik sendikaya hiç bilgi verilmediği gibi görüşme talepleri de reddediliyor. Belli ki patron sendikayı düşürme kararında. İşçiler yıllar boyunca tehlikeli

kimyasal maddeler ile toz ve karbona maruz bırakılarak sağlıksız bir ortamda çalışmak zorunda bırakıldılar. Yeterli iş güvenliği malzemeleri verilmemesi nedeniyle yüzlerce meslek hastalığı vakası yaşandı, genç yaşta birçok işçi kalıcı rahatsızlıklara uğradı. ... İşveren ise tehlikeli kimyasal maddeler ile toz ve karbona maruz kalarak yetersiz havalandırma koşullarında çalışan işçilerin çalışma koşullarının iyileştirilmesi adına herhangi bir adım atmamıştır" dedi. İşçilerin haklı taleplerini ve mücadelelerini destekliyoruz.

Siyasetin Gündemi

Seçimin kazananı değil ama kazanmayı belli

Erdoğan'ın daha fazla yıpranmadan, iktidarda kalabilmek için seçimi öne alması, seçim pazarlıklarını kısa süreye sıkıştırdı. Partiler arasındaki hızlı pazarlık bitince elbette vaad yarışı başlayacak.

Şimdiye kadar millet ittifakını birbirine benzemez partilerin çıkar ortaklığı diye eleştiren AKP, çok daha ileriye gitti. Eski katillerden, dinci, milliyetçi gericilerden, kendini solda gösterenlere kadar, cumhur ittifakı, parti bulamacına döndü.

Kılıçdaroğlu, adaylığına destek için görüştüğü, sadece adı olan partileri ortaklığa almıyor ama pazarlık yapıldığı kabul ediliyor.

Benzer pazarlık, YSP adıyla seçime katılan HDP'nin başını çektiği sol partilerin oluşturduğu üçüncü ittifakta da var.

Erdoğan'ın kendi çıkarına olacak şekilde hazırladığı, ilk kez uygulanacak olan seçim sistemi, cumhur ortaklığına beklenen faydayı sağlamayacak gibi görünüyor. Bu sistemle adeta "fazla oy alan, her şeyi alır" uygulaması getirildi. Erdoğan, seçim sonralarında hep yaptığı gibi bir kez daha "atı alan üsküdarı geçti" demek istiyor.

Erdoğan'ın her partiye ittifaktan koltuk önermesi ve bakanları, desteği azalan deprem illerinden aday gösterme kararı, meclisten öte kendi seçimini önemsedini gösteriyor. Bakanları, bakanlık ve devlet olanaklarıyla sahaya sürmesi, seçilmekte zorlanacağını da gösteriyor.

Cumhurbaşkanlığı sisteminde, meclisin fazla bir

önemi kalmadı. Üstelik mecliste çok fazla partiden vekil olacak, uzlaşa sağlamak çok daha zor olacak.

Millet ittifakının gerçekten iktidar olmak için hem cumhurbaşkanlığını hem de meclisin çoğunluğunu alması gerekiyor. Kılıçdaroğlu, desteğini arttırmış gibi görünse de Akşener ve partilileri, her an karşı tarafa geçecek gibi görünüyor.

Kılıçdaroğlu, Kürt oyların sayesinde kazansa, ittifakı mecliste çoğunluğu olsa bile vaatlerini gerçekleştirmesi zor olacak. İttifak içindeki çatışmaların ötesinde, devletteki en küçük koltuğa bile çöreklenmiş olan, kendini devlet olarak gören AKP'li kadroların, yeni iktidara ve kararlara göre çalıştırılması veya değiştirilmesi uzun zaman alacak.

Sol ittifakta da çatlak oluştu. CHP listelerinden meclise giren 3 milletvekilinin meclisteki muhalefetiyle görünür olan TİP yöneticileri, özellikle deprem illerinde vekil çıkarmayı umuyor. Ancak bu illerde yaşayan Kürtler, oy vermek yerine TİP'i bu yaptığından ötürü cezalandırmayı seçebilir.

Türkiye'de sınıf, milliyet veya cins temelinde parti kurmak yasak. Cumhuriyete, laikliğe karşı çıkan parti kumak da yasak. Toplumda var olan, konuşulan, savunulan, bu görüşler temelinde siyasi örgütlenmek yasak.

Milyonlarca işçinin, kendi çıkarları temelinde parti kurması zaten yasak. Erdoğan iktidarının sürmesi için hazırlanan seçim sistemi, düzene uygun ancak şu veya bu konuda farklı olan fikirlere, partilere, programlara da yaşam hakkı tanımıyor. Kitlelere dört adaya ve adeta üç partiye oy vermek dayatılıyor. İşte özgür seçim, demokrasi,

halkın yönetimi. Üstelik, yaşanan bunca değişmeye rağmen; depreme, göçe, maden faciasına, komşularla ilişkilere, savaşa rağmen, sanki kitlelerin görüşü hiç değişmemiş gibi beş yıl aradan sonra oy veriliyor.

Kendilerini demokrasinin vazgeçilmezi sayan, en soldakiler dahil tüm siyasi partiler, bu sistemi teşhir edip karşı çıkmadan, sisteme en iyi uyumu sağlamak için pazarlık yapıyor.

Bu seçimin kazananı, düzenin emekçilere, kadınlara, yoksullara kapalı siyasi sistemine ve Erdoğan'ın kısıtlamalarına en iyi uyum sağlayanlar olacak. Bu nedenle de kitlelerin gerçek sorunlarının çözümüne yönelik bir sonuç çıkmayacak. (07.04.23)

Seçim sistemi bahane, demokrasi şahane

Seçim yaklaştıkça, siyasi partilerin gerçekte ne oldukları daha da netleşiyor.

Kısa süre önce uygulamaya giren seçim sistemine göre partiler tek başlarına değil, ittifak olarak tek liste halinde seçime girmeleri durumunda daha fazla milletvekili çıkarabilecek. Bu nedenle seçime üç ittifakın girmesi sözkonusu. Ancak meclis böyle olmayacak, belki on beş parti olacak. Seçmenlere oylarının çok değerli söyleniyor ancak, oyu istedikleri değil, söylenen yere vermeleri gerek.

Her üç ittifakın büyük partileri, küçüklere tek liste baskısı yapıyor. Erdoğan'ın tek adamlığını, koalisyonu küçümsemesini eleştiren partilerin dahi aynı pazarlığı yapmaları, ne kadar demokratik olduklarını gösteriyor.

Seçim sisteminin dayattığı tek liste, bazı partiler için avantajlı değil. İttifaklar içinde siyasi olarak birbiriyle çelişkili siyaset savunan partiler olması nedeniyle, ortak liste bazı seçmenlerinin oy vermemesine neden olacak. Ayrıca mecliste kendi vekillerini arttırmak, devletten para almak ve başka gerekçelerle aday pazarlığı yapıyor. İttifakların büyük partileri; AKP, CHP ve HDP tam aksine mecliste çoğunluğu almak için tek liste dayatıyor.

Benzer durum cumhurbaşkanı seçiminde de var. dört aday, şartları yerine getirmiş görünüyor, adaleti ve demokrasiyi savunan CHP, aday sayısını azaltmaya uğraşılıyor.

Erdoğan'ın, az oyla çok koltuk almak için hazırladığı seçim sisitemi, ekononm kriz ve deprem nedeniyle destek

azalınca, başına bela oldu. Yeniden kazanmak için “altı benzemez” diye eleştirdiği altılı masa gibi, muhaliflerin dışında kalanları topladı. Hatta, radikal islamcı silahlı bir örgüt olan Hızbullah'ın eski katillerinin iktidar ve devlet eliyle serbest bırakılan, düzene katılan bir parti haline getirilen Hüda-Par'ı da ittifakına aldı.

En gerici Kürt partisi olan Hüda Par, 100 bin civarındaki oyundan öte, Kürt seçmenleri yıldırarak, gerekirse sandık oyunları çevirmek için kullanılacak.

Partiler, liste, aday pazarlığı yapadursun, başta deprem bölgesinde yaşayanlar dahil olmak üzere tüm emekçilerin geçim derdi zorlaşmaya devam ediyor. (29.03.23)

İktidar ortakları kadın katillerine değil, kadınlara karşı

Sadece mart ayında 23 kadın öldürüldü, 19 kadın şüpheli şekilde ölü bulundu. Neredeyse her gün bir kadın öldürülüyor. Öldürülme gerekçesi; boşanmak, ilişkiyi bitirmek gibi, erkekler için hiç sorun olmayacak şeyler. Kadın yaptığında, bedeli ölüm oluyor.

Kadın cinayetleri azalmıyor. Buna karşın iktidar, bu alanda çalışan önemli kadın derneklerinden birini, “aileye, genel ahlaka” karşı olduğunu düşünen bir erkeğin şikayeti bahanesiyle kapatmaya uğraşılıyor.

Bu ortamda iktidar, kadın düşmanı, kadını koruyan yasaların iptal edilmesini isteyen dinci, milliyetçi gericilerle ortaklık kurdu.

Bu partiler arasında, kadının eğitimine karşı çıkan, çocuk yaşta evlendirmeye destekleyen, kadına çarşaf hatta peçe giydirmek isteyene kadar, gericiliğin her türlü var.

Bu örgütler, toplumun küçük bir kısmını kapsıyor. Ancak, iktidarın verdiği siyasi, maddi destek ve devlet olanaklarını kullandıklarında sesleri daha gür çıkıyor, etkileri güçlerinin ötesine gidiyor.

Böylece kadının değersizleşmesi, aşağılanması, baskı altında tutulması, daha kabul edilir oluyor. Kadınlar, üstlerindeki baskıya karşı çıkmada, daha güçsüz.

Bunu en derinden yaşayan deprem bölgesindeki kadınlar. Sığınabileceği bir evi

bile olmayan kadınlar, hem kendileri hem de çocukları için en temel insani koşullara ulaşmak için feryet ediyor. Kendini ve çocuğunu yıkamak, doyurmak, temiz çamaşır, giysi giydirmek, temiz bir yatakta uyutmak, temiz tuvalet kullanmak, işte istedikleri. İki ay geçtiği halde bu temel ihtiyaçlarını gideremeyen iktidar, kadınları susturmak, bastırmak istiyor.

AKP'nin dinsel özgürlük bahanesiyle başörtüsü ile yaptıkları, kadınları özgürleştirmede. Siyasi özgürlük, oy alma bahanesiyle kadın haklarına saldırılması, yine aynı şekilde kadınları özgürleştirmeyecek. (03.04.23)

Uluslararası Gündem

İran-Suudi Arabistan

Yemen savaşında yıllardır karşı karşıya gelen Orta Doğu'nun iki bölgesel gücü İran ve Suudi Arabistan'ın liderleri, diplomatik ilişkileri yeniden oluşturmak üzere Çin'in desteklediği bir anlaşmaya imza attı.

Şaşırılmış görünen Batılı yorumculara göre bu anlaşma Çin'in Orta Doğu'da artan nüfuzunun bir göstergesidir. Dünyanın bu bölgesinde Amerikalı liderler onlarca yıl çeşitli bölgesel güçler arasında istikrarsız bir denge kurarak, ölümcül savaşları teşvik ederek onları zayıflatmak pahasına da olsa hiçbirinin çok önemli hale gelmemesini sağladılar.

Bu iğrenç oyunda ABD, İran İslam Cumhuriyeti'ni 'şer eksenli' olarak suçluyor ve halkına acımasız bir ambargo uyguluyor. İran liderleri bu ablukayı aşmak için mantıklı bir şekilde Çin ve Rusya'ya yöneldi.

Bu durum, düzeni sağlamakla görevli oldukları Irak'ta bir devlet aygıtını yeniden tesis etmek için ABD ile işbirliği yapmalarını engellemedi.

Yöneticileri en az İran'dakiler kadar acımasız ve kana susamış olan gericici bir diktatörlük olan Suudi monarşisi, ABD'nin tarihsel bir müttefikidir. Suudi yöneticiler aynı zamanda ABD'den bağımsızlıklarını ilan etmek istiyorlar.

Şubat 2022'de ABD'nin Rusya'ya yönelik ambargosundan sonra, üretimi arttırarak petrol fiyatlarını düşürmeyi reddettiler. Prens Muhammed bin Salman, Xi Jinping'i büyük bir ihtişam ve törenle karşıladı ve Çin'e petrol satıyor.

İranlı ve Suudi liderler Xi Jinping'i uzlaşmalarının sponsoru yaparak Amerika'nın boyunduruğunu gevşetmeye çalışıyorlar. Ayrıca Çin'in uluslararası sahnede önemli olduğunu göstermesine de olanak sağlıyorlar.

Ancak özünde İran-Suudi Arabistan anlaşması, İsraili liderleri endişelendirse bile ABD için bir sorun teşkil etmiyor. Bu anlaşma belki de sekiz yıldır Yemen'i kasıp kavuran savaşın durmasına yardımcı olacaktır.

Gerçekten de Mart 2015'ten bu yana Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri'nin katılımı ve Batılı güçlerin sarsılmaz askeri ve siyasi desteğiyle 28 milyon nüfuslu küçük komşusu Yemen'e savaş açmış durumda.

İran destekli bir Suudi Arabistan, Şii azınlık olan Husilerin iktidarı ele geçirmesini engellemek için Yemen'in topraklarını bombalıyor ve işgal ediyor. Suudi Arabistan petrol zengini ve Kızıldeniz'e kıyısı olan bu ülkeyi kendi himayesi altında görüyor.

Kendi diktatörlerini iktidara getirmeye çalışmak ve dönemine göre Mısır, Katar ya da İran'ın ajanları olarak lanse ettiği kişilere karşı koymak için sürekli müdahalede bulundu. Mevcut savaşta, aralarında 10.000'den fazla çocuğun da bulunduğu 400.000 kadar insanın çatışmalarda ya da açlıktan öldüğü söyleniyor.

Bu ise, Ukrayna'daki ölümler gibi manşetlerde yer almasa da, Fransız Dassault ve Thales şirketleri de dahil olmak üzere Batılı silah tüccarlarını

memnun ediyor.

İranlı ve Suudi diktatörlerin kamuoyu önünde uzlaşması belki de bölgedeki istikrarsızlığı sürdüren bu kazananı olmayan savaşı durdurmak için bir fırsat olacaktır. Yemen halkı biraz nefes alabilir.

Ancak Çin'in hakemliği olsun ya da olmasın, bölgesel diktatörlükler tarafından aktarılan emperyalist hakimiyet devam ettiği sürece Orta Doğu halkları için kalıcı bir soluklanma olmayacaktır.

15 Mart 2023 LO

Yunanistan

Atina-Selanik hattı üzerinde Larissa yakınlarında meydana gelen ve 57 kişinin ölümüne yol açan tren faciasının üzerinden on günden fazla bir süre geçmesine rağmen, Miçotakis'in sağcı hükümetine karşı protestolar devam ediyor.

Daha 8 Mart'ta, ülkenin çeşitli şehirlerinde 65 bin kişi toplanmıştı bile. 12 Mart'ta ise Atina'da 12 bin, Selanik'te de 5 bin gösterici sokaklara döküldü.

Öfke dinmiyor.

Soruşturmalar iki tren arasındaki trajik çarpışmayla ilgili ayrıntıları ortaya koydukça, demiryolu ağının çürümesinde, güncel hükümet ve geçmişteki hükümetlerin demiryolları sorumlularının sorumlulukları da onaylanıyor.

Basın tarafından yayınlanan bir raporda yer alan bazı bilgilere göre, bu 28 Şubat günü, sadece geçici bir hat değişikliğini gerektiren bir tanesi de dahil olmak üzere, birbiri ardına oluşan, biriken gecikmeler, arızalar, aksaklıklar ve kazalar kesilen bir kablo nedeniyle gerçekleşmişti. Bu işleyiş bozukluklarının, arızaların bir kısmının farkında olan, biri yolcu diğeri ise yük trenlerinin sürücüsü olan iki makinist, haberleşme ağının zayıflığı, güçsüzlüğü nedeniyle boşu boşuna iletişim kurmaya çalıştılar, ancak başarılı olamadılar. Bu tür sorunlar sıkça görülse de, bu defa ölümcül oldular. Kötü, bakımsız, arızalı, ya da henüz daha hiç var olmayan kontrol ve iletişim araçları nedeniyle en ufak bir insani hata sorunların hiç halledilemez olmasına yetiyordu.

Kısa bir süre önce göreve başlamış olan Larissa

istasyon müdürü, ihmalkarlıkla adam öldürme suçuyla suçlanarak gözaltına alındı. Onu bulunduğu bu mevkiye yerleştiren trafik dolaşımı müfettişi ve işin bitiş saatinden önce işlerinden ayrılan diğer iki istasyon şefi de suçlandı. Ancak Mitsotakis yıllarca süren ihmalkarlığını kabul etmek ve «derin bir özür» dilemek zorunda kaldı. Bu durum, ne ansızın olabilecek bir felaket konusunda aylardır uyarıda bulunan sendikaları, ne halkı, özellikle de kazaya uğrayan trende ölen çok sayıda öğrenci arkadaşlarının ölümünden sorumlu tuttıkları devleti kınamak için kortejlere katılan yüzlerce genci sakinleştirmeye yetmedi.

Yargı mekanizması hemen harekete geçti ve Yargıtay (Yüksek Mahkeme) demiryollarının üst yönetimini yargılamaya karar verdi. Savcı, soruşturmaları yeniden değerlendirmek üzere, tüm ölümlü demiryolu kazaları dosyalarını istedi: Bunlardan biri, 2017 yılının Mayıs ayında aynı hatta Selanik yakınlarında gerçekleşen raydan çıkma kazasıydı. Bu kazada dört kişi yaşamını yitirmiş ve beş kişi de ağır yaralanmıştı. Yapılan soruşturmalarda kazaya aşırı hızın neden olduğu sonucuna varıldı. Konuyla ilgili olarak, Kara Para Aklama Kurumu adına savcı yardımcısı, demiryolu yöneticilerini ve müteahhitlerle yapılan sözleşmeler sırasındaki rüşvet alıp verme olaylarını soruşturma görevini yüklenmiş bulunuyor.

Bu trajediyle ilgili soruşturma, sistemdeki tüm yolsuzlukları, kaçakçılık ve menfaat sağlama düzenlemelerini

ortaya çıkaracak mı? Bu kuşkulu bir konu. Demiryolu ağını modernleştirmek için 700 milyon Euro'yu boşuna ödediğinden yakınan Avrupa Birliği'ne ve Birliğin bankacılarına gelince, yolsuzluğa batmış bir yönetim aracılığıyla Yunan halkına eşi olmayan benzersiz bir kemer sıkma rejimi dayatarak halkı fidyeye zorlayanlar, ilk sorumlular onlar oldu.

Yunan hükümeti, özellikle de parlamento seçimlerinin yaklaştığı bu dönemde, sadece dikkat çekmemeye, göze batmamaya çalışıyor. Ancak protesto gösterilerinde «Unutmayacağız, affetmeyeceğiz» diye bağırınlar sonuna kadar haklılar. Tabii ki sadece sokaklarda kendilerini dayatabilir, seslerini duyurabilir ve bunu yapmaya da devam edebilirler.

15 Mart 2023

Dünya-Su Krizi

22-23 Mart tarihleri arasında BM, aralarında çok sayıda bakan ve devlet başkanının da bulunduğu 6,500 katılımcıyı dünya su konferansında bir araya getirdi. Genel Sekreter Antonio Guterres, dünyanın yaklaşmakta olan bir su kriziyle karşı karşıya olduğunu söyledi.

Dünya nüfusunun %40 ila 50'sinin temiz suya erişimi yok, dörtte birinin güvenli içme suyuna erişimi yok ve yarısı da yılın bir bölümünde su sıkıntısı çekiyor. 2015 yılında BM bu konuda bir dizi karar kabul etti:

2030 yılına kadar insanlığın temiz suya erişiminin sağlanacağı, artık yüz milyonlarca kadının hayatlarını sefil bir musluğun başında bekleyerek ve ailelerinin ağır bidonlarını taşıyarak sağlıklarını kaybettiklerini görmeyeceğimiz; çocukların artık kirli su içmekten koleradan ölmeyeceği sözü verildi ya da umut edildi.

Umut, tarlaların sulanabilmesi ve insanların beslenebilmesiydi; suyun temizlenmesi ve dağıtımdaki teknik ilerlemelerin herkese hizmet etmesiydi. Ancak 2023 konferansı hiçbir ilerleme görmedi ve yeni bir hüsnükuruntu turu için oylama yaptı.

Küresel ısınma su krizini daha da hızlandırıyor. Nil, Mekong, Fırat ve Nijer gibi büyük nehirlerin suları, içinden geçtikleri devletler tarafından şiddetle talep ediliyor. Büyük toprak sahipleri, tarım, sanayi ya da eğlence sektöründeki kapitalistler ortak kaynaklara el koyuyorlar.

Bu durum, Poitou'daki devhavuzlar ve yılın sığağında sulanan golf sahalarından, Haiti'nin gecekondulu mahallelerindeki insanlar içecek

hiçbir şey bulamazken Port-au-Prince'in üst kesimlerindeki yüzme havuzlarına kadar gülünç durumdan isyana kadar uzanmaktadır. Bu dağıtım her zaman en güçlü ya da en zengin olanın hakkına dayanmaktadır.

Gezegendeki su sıkıntısı yok, giderek daha fazla eksik olan şey, özel grupların tekelinde olmayan, kirletilmemiş su ve bunu ihtiyacı olanlara ulaştıracak tesisler. Çünkü yaşam için gerekli olan su bir metadır. Satılıktır, belirli kapitalistlerin zenginleşebileceği bir fiyattır. Sözde genel çıkara hizmet eden devletler, büyük patronların su taşıyıcılarıdır.

Fransa'da su temini ve su arıtma hizmetleri yerel yönetimler tarafından kamu parasıyla kurulduktan sonra, su dağıtımını çoğunlukla özel gruplara verilmiştir. Özel şirketler şebeke bakımından tasarruf ederek servet biriktirdikten sonra, örneğin Bordeaux ya da Lyon'da olduğu gibi, kamu görevlileri sızıntılar nedeniyle %30 ya da daha fazla kayıp olduğunu fark ediyor ve hizmeti bir kez daha belediyeleştiriyor. Bu nedenle onarımın kamu parasıyla yapılması gerekirken, şüphesiz yeni bir imtiyaz beklenmektedir.

Fransa'da III. Napolyon döneminde başlayan bu kârları özelleştirme ve yatırımları sosyalleştirme oyunu, Veolia gibi küresel dağıtım devlerinin yaratılmasına yol açtı. Bu grup 2022'de rekor bir kar elde etti, ki bu çok sıcak bir yıldır. Tesadüfen Arjantin gibi bir devlet, Veolia tarafından satın alınan Suez'i halkı fidye için tutmakla suçlayarak su şirketini kamulaştırdığında, bir mahkeme ülkenin Fransız çokuluslu şirketine tazminat ödemesine karar verecektir.

Su zehirlendiğinde yoksul ülkelerde insanlar ölür, zengin ülkelerde ise devlet şişelenmiş su sağlar ya da halk satın alır. Ancak suçlular nadiren bulunur. Örneğin Breton bölgelerindeki musluk suları gübrelerden kaynaklanan nitratlarla doludur. Çok fazla olduğunda, belediyeler insanlara şişe suyu almalarını tavsiye ediyor ve belirli bir eşğin üzerinde bunu sağlıyorlar.

Bu sorun onlarca yıldır biliniyor ancak gıda endüstrisi ya da Veolia ve su dağıtımını yapan diğer şirketler bu konudan hiç endişelenmedi. Okyanusun diğer tarafında, Michigan'da küçük bir sanayi kasabası olan Flint'in sakinleri de musluk suyundan zehirlendi, çünkü nehirleri yerel endüstriler için bir kanalizasyon görevi görüyordu.

Bunu değiştirmek için yıllarca mücadele etmek gerektiği ve sorun hala çözülmüş değil. Aynı zamanda, çok uzak olmayan bir yerde, çok uluslu Nestlé şirketi yüz milyonlarca şişeyi saf su ile doldurmak için su kuyularından su çekiyordu. Michigan bunun için yılda sadece 200 dolar alıyordu!

Bu ve diğer açık hırsızlıklara rağmen, çokuluslu su şirketleri insanlığın hayırseverleri ve ekoloji şampiyonları olduklarını iddia ediyorlar. Örneğin BM konferansında Veolia'nın CEO'su su ulaşımı ve içme suyu temini için 1.5 milyar Euro harcama sözü verdi.

Başka bir deyişle, Veolia her bir metre boru için yerel yönetimlerden yüksek bir fiyat talep edecek ve tüketicilere bir damla suya bile şampanya fiyatı ödetecek.

LO 30 mart 2023

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Emeklilik reformu: işçilerin mücadeleciliğinin uyanışına doğru mu? (I)

Macron Mecliste 49.3 maddesine'e başvurarak ve küstahlığını sergileyerek seferberliğe ikinci bir canlılık verdi. O zamandan bu yana spontane gösteriler, rafinerilerdeki ya da temizlik sektöründeki grevcilere destek mitingleri, broşür dağıtma ve şirketlerde greve gitme eylemleri çoğaldı.

3 Perşembe ve 28 Salı günleri bu yenilenen öfkeyi doğruladı. İki aydan fazla süren protesto ve on günlük seferberlikten sonra, yürüyüşler her yerde kitleseldi ve gençlerin varlığıyla güçlendi, bazen rekor bir katılıma ulaştı. Gösteri yapan herkes Macron'un zoraki yürüyüşüne doğru şekilde yanıt vermekten gurur duyuyor. Siyah blokların (şiddet uygulayan küçük grupların) geri dönüşü, muhteşem görüntülere meraklı televizyon kanallarını besledi. Çoğu büyük burjuvaziye ait olan ve onun çıkarlarına hizmet eden bu kanallar için bu, eylemi kötölemek, göstericileri haydutlara benzetmek ve hepsinden önemlisi insanları korkutmak için mükemmel bir fırsattı. Başka bir deyişle, çorbayı Macron'a servis etmek içindi.

Ancak hatırlanması gereken en önemli tek şey çöp bidonlarının yakılması ve sendika yürüyüşlerinin kenarlarında baskı güçleriyle

yaşanan çatışmalar değildir. En önemli olan, çalışma dünyasında adaletsizlik ve öfke duygusunun büyümesidir. Giderek daha fazla sayıda işçi seferberliğe katılıyor ve hükümetin ve büyük şirketlerin işçi karşıtı politikalarına şiddetle karşı çıkıyor.

Çöp toplayıcılarının grevi bunun bir sembolüdür. Düşük ücretler, önemsenmeme, kötü çalışma koşulları, çok az ilerleme fırsatı... Çöp toplayıcıları en çok sömürülen işçi kategorilerinden biridir. Onlar bize nasıl başkaldırılacağını kaldıracağımızı gösteriyorlar!

Bize toplumu ayakta tutan işçilerin gücünü hatırlatıyorlar. Zengin bir azınlık en tepede oturabilir ve milyardlarıyla istedikleri her şeyi satın alabilir, ancak çöplerini toplayacak kimse yoksa, dünyaları hızla bir cehenneme dönüşebilir.

LO 29 Mart 2023

Macron, yeni emeklilik reformunu başlatırken, ülke çapında 250'den fazla şehirde, bazıları çok küçük olmak üzere, birkaç milyon işçiyi başarılı gösteriler, yürüyüşler ve grevler yoluyla harekete geçirmeyi başardı.

O ayrıca, en uzlaşmacı sendikaların taleplerine önceden herhangi bir taviz vermeyi reddederek,

şimdi seferberlik, zaman çizelgesi ve stratejisi üzerinde tam kontrole sahip olan tüm sendika liderliklerinin birliğini sağlamayı da başardı.

Sendikal birlik, konfederasyonu 1995'te Juppé'nin emeklilik reformundan 2019'da Macron'un iptal edilen puana dayalı emeklilik reformuna ve 2014'teki Touraine-Hollande reformuna kadar önceki emeklilik reformlarına eşlik etmiş ılımlı bir reformist olan CFDT'nin (Fransız Demokratik Emek Konfederasyonu) genel sekreteri Laurent Berger tarafından temsil edilmektedir. Elisabeth Borne'un inatçılığını kınayarak 64 yıl konusundaki uzlaşmazlığını sergileyen Laurent Berger, konfederasyonunun üyelerini harekete geçirdi ve gösterilerde her zamankinden çok daha tombul bir şekilde sıraya girdi.

O kadar ileri gitti ki 7 Mart'ta "Fransa'yı durma noktasına getirme" çağrısında bulundu, ancak yenilenebilir bir grev çağrısında bulunmadığını da ekledi.

Laurent Berger radikalleşmedi, ancak bu reforma karşı muhalefetin gücünü ölçtü ve başta CGT olmak üzere diğer konfederasyonlarla el ele vererek, hareketi yönetmek için kendisine araçlar sağlıyor.

Berger, CFDT'nin 600.000 üyesinin desteği ve özellikle özel sektör ve orta ölçekli şirketlerdeki profesyonel seçimlerde lider sendika konumuyla, milyonlarca işçiyi iki yıl daha sömürülmeye ya da daha uzun süre işsiz ve asgari sosyal yardımlarla yaşamaya zorlayacak olan bu yasanın reddedilmesini gördü.

Emekli maaşlarına yönelik bu saldırının yarattığı öfkenin, milyonlarca haneyi evlerini ısıtamama, arabalarına benzin koyamama ya da yeterli konut ve yiyecek bulamama ızdırabına sürükleyen yükselen fiyatlarla birleştiğini biliyor.

"Seferberlik CFDT'nin görüntüsündedir" diyerek kesinlikle göz boyamakta ve göstericilerin büyük çoğunluğunun ne sendika üyesi ne de CFDT alaylarından etkilenen kişiler olduğu gerçeğini görmezden gelmektedir. Ancak bir gerçeği ifade ediyor: göstericilerin ve grevcilerin büyük bir kısmı küçük veya orta ölçekli şirketlerden, ulusal grev günlerine nadiren katılan işçi, teknisyen, amir veya yönetici geçmişinden geliyor.

Airbus, Stellantis veya Toyota'da olduğu gibi işveren yanlısı sendikaların çoğunlukta olduğu ve grev çağrısı yapmanın neredeyse bir saygısızlık olduğu büyük şirketlerde, bu sendikalar kendilerini gösteri çağrısı yapmak zorunda hissetmiş ve çok sayıda işçiyi bu gösterilere getirmiştir.

Genelde çok mücadeleci olmayan işçiler bile iki yıl daha çalışma fikrini

reddediyor. Birçoğu, devletin parası büyük işletmeleri sulamak için bolca akarken, tüm zenginliği yaratan kendilerine yeni fedakarlıkların dayatılacağı gerçeğine isyan ediyor.

Laurent Berger'in başını çektiği sendika konfederasyonlarının liderleri, protestoyu örgütleyerek ve çerçevesini çizerek, Lenin'in "Sol" Komünizm: Bir Çocukluk Hastalığı adlı kitabında ele aldığı Amerikalı sosyalist miltan Daniel de Leon'un formülünü kullanırsak, "kapitalist sınıfın işçi teğmenleri" rolünü üstleniyorlar.

Protestolar o kadar iyi organize ediliyor ki, medya, göstericilerden uzak durarak herhangi bir provokasyondan kaçınan polisle birlikte organize edilen yürüyüşlerin bilgeliğine bile şaşırıyor.

Son yıllarda büyük şehirlerde her yerde bulunan Siyah Bloklar bile, önde gelen yürüyüşlerde fırsattan istifade ortadan kaybolmuş görünüyor. Sendikalar arası birlikler, hareketlilik çok patlayıcı ve radikal olmadığı için, onu daha fazla kontrol altında tutabiliyor.

Göstericilerin ve greve giden çalışanların sayısı 2010'un en iyi günlerine ya da 1995'teki bazı gösterilere ulaşacak kadar yüksek olsa da, demiryolu işçileri rafinerilerden, enerji işçileri kamu hizmetlerinden daha fazla olmak üzere hiçbir sektör başarılı günlerin ardından henüz greve gitmedi.

Sendika liderleri tarafından zaman çizelgelerini

haklı göstermek için yaygın bir şekilde dile getirilen grev eyleminin grevcilere maliyetine ilişkin gerekçeler, her şeyden önce pek çok işçinin zor bir mücadele olduğunu bildikleri bir işe girişme konusundaki isteksizliklerini göstermektedir.

Bu durum değişebilir. Kitlesele bir hareketin kendi dinamikleri vardır. Yıllar süren gerilemeler, sıradanlaşma, kolektif güçlerine olan güvenlerini ve hatta aynı sosyal sınıfa ait olma bilinçlerini kaybetmelerinin ardından, işçiler uzun bir yoldan başlıyorlar.

Beş günlük eylemin başarısı, eyleme katılanların yalnız olmadıklarının farkına varmalarını sağladı. Küçük kentlerde binler, büyük kentlerde on binler, ülke genelinde bir ya da iki milyon kişi olarak bir araya gelmek, görünür olan, eylem yapan, protesto eden kolektif bir güce ait olduğumuzu hissetmemizi sağlıyor.

Inter-union'un (Sendikalar arası birlik) 7 Mart'ı kitlesele bir genel grev günü, "durmuş bir Fransa" yapma çağrısı, RATP (Paris Ulaşım ağı ile ilgili kuruluş), enerji, kimya gibi çeşitli sektörlerdeki sendikaların 7 Mart'tan itibaren greve gitme çağrıları, belki de önemli sayıda işçiyi gerçekten mücadeleye girme dürtüsü ve güveni verecektir.

Güncel... Güncel... Güncel...

5 Mart 1953: Stalinizmin değil Stalin'in ölümü (I)

Yetmiş yıl önce Stalin öldü. Hitler'den Franco'ya, Horthy'den Salazar'a, Mussolini'ye ve daha nicelerine kadar, 20. yüzyıl halkı ezen diktatörlerle doludur. Yine de Stalin'e özel bir yer verilmelidir, çünkü kendisine sosyalist diyen bir rejime önderlik ederken, diktatörlüğü SSCB'deki ve dünyadaki işçi hareketine ve onun devrimci öncülerine diğerlerinden daha korkunç darbeler indirdi.

Stalin döneminde "yüzyılın gece yarısı" yaşandı: diğer ülkelerdeki devrimlere ihanet, Bolşevik Partisinin tasfiyesi, bir yönetim aracı olarak büyük ölçekte terör. Sovyet demokrasisini kurarak dünya sosyalizminin önünü açmak isteyen Ekim Devrimi'nden sadece birkaç yıl sonra bütün bunlar nasıl olabiliyordu?

Tek ülkede sosyalizm"?

Genç Sovyet devleti, Beyazlar ve emperyalist ordular tarafından dayatılan dört yıllık korkunç bir iç savaşın ardından nihayetinde zafer kazanmış olsa da, ülke kansız, ekonomisi harap olmuş ve nüfusu tükenmiş bir şekilde ortaya çıktı. Avrupa'daki devrimci dalganın durgunluğu, SSCB'yi çarlıktan miras kalan muazzam toplumsal geri kalmışlığı nedeniyle izole edilmiş bir halde bıraktı. Daha da kötüsü, iç savaştan sağ kurtulan en bilinçli işçiler yeni iktidarın ihtiyaçları tarafından emilirken, savaştan önce zaten azınlıkta olan işçi sınıfı artık

devletini yönetemiyordu.

Bu durum, devleti yönetme konusunda uzmanlaşmış bir toplumsal katmanı, işçi sınıfının artık boyun eğme gücüne sahip olmadığı bir bürokrasiyi güçlendirdi. Lenin bu olgunun korkunç boyutlara ulaşmasını engellemeye çalışmıştı ama ölüm onun çabalarına son verdi. Troçki'nin etrafında 1923 sonunda toplanan Bolşevik liderler ve militanlar, işçi devletinin ve Komünist Parti'nin yozlaşmasına karşı bu mücadeleye önderlik edeceklerdi.

Bazı liderlerin Lenin'in yerine geçmek için giriştikleri mücadelede, Stalin'in iktidarın tepesinde temsil ettiği Komünist Parti fraksiyonu, devrimcilere karşı bürokratlara dayanıyordu. Ve iktidar aygıtındaki irili ufaklı bir dizi kadro kendilerini Stalinist fraksiyonun içinde görmeye başladı. Herhangi bir Marksist için sapkınlık olan "tek ülkede sosyalizmi" savunan Stalin, Lenin'in ve Bolşeviklerin politikasının merkezinde yer alan sürekli devrim teorisine sadık kalan Troçki'ye karşı bayrak açtı.

Aynı zamanda bürokratlara ve dünya burjuvazisine, kendisiyle birlikte tüm ülkelerde devrimin sona ereceğinin sinyalini veriyordu. Stalin döneminde toplama kampları milyonlarca zorunlu işçiyle doldu: gerçek ya da sözde muhalifler, ama hepsinden önemlisi korkunç sayıda işçi ve kolhozcu, sebepsiz yere bile olsa,

tuhafliklarından dolayı mahkum edildi.

Rejim aynı zamanda 1936 anayasasını "dünyanın en demokratik anayasası" olarak lanse ediyordu. Stalinist politika Hitler'in Almanya'da iktidara gelmesine izin verirken ve ardından İspanya'da devrimi boğarken, propaganda Stalin'i "işçilerin savunucusu", "halkların dostu" olarak gösteriyordu. Fransız partisi de dahil olmak üzere Komünist Enternasyonal partileri, SSCB'yi işçilerin cenneti olarak sunarak Moskova duruşmalarını alkışladılar.

Bürokratik terör ve emperyalist düzen

İkinci Dünya Savaşı SSCB ve halkı için bir trajedi idi. Bürokrasi barış içinde ayrıcalıklı konumunun tadını çıkarmaktan başka bir şey istemiyordu ve Stalin, Batı demokrasilerine ve ardından Nazi Almanya'sına yanaşarak savaştan kaçabileceğini düşündü. Hitler'le yaptığı anlaşmaya güvenen Stalin, Kızıl Ordu'yu hazırlıksız bırakmış ve subaylarını yok etmişti.

Alman ordusu haftalar içinde Moskova ve Leningrad'a ulaştı. Sonunda SSCB, hem cephede hem de cephe gerisinde halkın kahramanlığı sayesinde Hitler'e ve bürokrasinin kendini savunamamasına direnebildi. Bunun bedelini 20 milyon ölü ve büyük bir yıkım ödedi.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 2 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 12 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 20 TL/ 5 Pound.